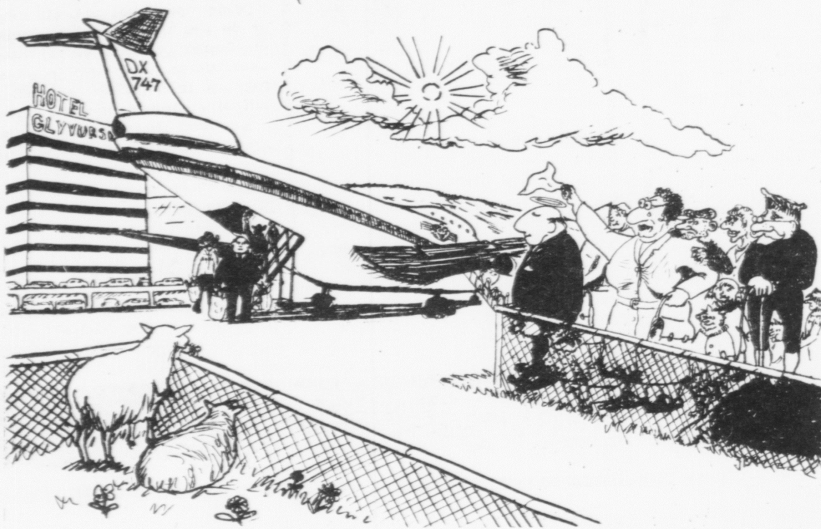

Drunnnurin

Vit eru stódd í kafeteriuni úti á flogvöllum í Kastrup tíðliga ein morgun í árinum 1990. Í einum horni situr ein ungur maður og lesur í eini avis yfir einum kaffikoppi. Lat okkum nevna hann Per. Uttanum hann er tað vanligja sjóð og virkseimið, ið hoyrir seg eini floghavn. Høllin, hann situr í, er sum ein stór gátt út til Noregi. Men hesin morgunin er øðrvísi. Henda morgunin skal hann taka eitt avgerandi stig í lívi sínum. Eitt stíg hann annars hevur útsett og útsett. Hann skal heim at arbeiða. Hann skal heim til Føroya at bora eftir olju, tí at føroyingar hava keypt arbeiðsorku hansara í nakrar mánaðir, kanska nokur ár, ja, kanska fyri restina av lívinum. Skuldi hann henda morgunin til arabaralondini ella Suðurameriku, visti hann, at hann fyrr ella seinni vendi heim aftur til íbúðina á Amager. Nú var tað øðrvísi. Nú var tað ikki vist, at hann nakrantíð sá Amager aftur. Kanska bert í feriuella forrætningsferðum.

Per situr og droymir eina løtu. Eyguni stara niður í ávisina uttan at uppfata tekst ella myndir. Men innanfyri gluggarnar hasta aðrar myndir framvið. Myndir frá fortíðini, tá ið hann á sinni stóð og veittraði til kenningar og foreldur, tá ið Tjaldur legði frá bryggjuni í Havn á veg til Danmarkar. Myndir um lesnaðarar í trongum korum á einum kollegiverils í Keypmannahavn. Myndir um lukku og óeyðnu í miljónbýnum. Myndir um heitar sólskinsdagar á baðstrondini við Bellevue saman við limafögurum donskum gentum.

Ein rødd í hátalaranum vekir Per úr dreyminum: »DX 747 til Færøerne afgår fra Kastrup om 10 minutter, passagererne bedes venligst...«

Umboðskomin setur Per seg miðskeiðis í flogfarinum. Kemur at sita við stóuna av einum donskum handilsreisandi. Teir koma beinanvegin í prát. Uttanum teir tosa fólk saman á ymiskum tungumálum. Oljuboringarnar hava drigið amerikumen, onglendingar, týskarar, skandinavir og aðrar við sær upp til oyggjarnar. Tey stóru oljufeløgini hava sínar egnu verkfæringar, skrivstovufólk og serfæringar at taka sær av tí dagligu leiðsluni. Bert fáir føroyingar taka

lut í sjálvum oljuboringunum. Per skal verða ein av teimum. Hann er sendur av felagnum í Keypmannahavn, at standa fyri einum boripalli út fyri Munkinum, suðurúr Suðuroynni. Hann skal hava 40 mans undir sær.

Tann handilsreisandi situr og fortelur søgur fyri Per, sum hann heldur vera dana. Hann fortelur um ferðir sínar kring oyggjarnar sum sjónvarpssejari. Um hvussu friðarligar og manntómar gøturnar vórðu blivnar, nú ið næstan hvørt hús hevði ognað sær eitt sjónvarpstól. Ja, bøndurnir høvdu næstan lagað fóður- og mjólkiteiðirnar eftir nær ið Kojak ella McCloud vóru á skerminum. Sambandið yvir fylgisveinar hevði eisini fært við sær, at fólk kundu skifta imillum 5 ella 6 út- lendsk programir. Sjálvandi kundi tað í longdini verða skaðiligt fyri ta føroysku mentanina, men út- viklingin kundi man ikki steðga og fyrr ella seinni komu Føroyar álíkavæl uppi tað vesturlenska livi- mynstrið. Hann tosaði og tosaði og manaði fram allar teir ágóðar og fyrimunir, ið vóru bundnir við sjónvarp og sjónvarpsmentan. Per lurtaði bara við einum oyra. Hin helvtin var longu heima í Havnini. Hvussu mundu tey fara at taka imóti honum. Og hvussu hann fór at taka imóti teimum. Gud viti um mammann kendi hann aftur. Sjálvandi høvdu tey skrivað saman og hann hevði fingið skerpið og pulshosur fleiri ferðir um árið, men sum árinu gingu høvdu brøvini frá honum verið færri og alt innihaldsleysari. At enda skrivaði hann bert til jólar og aðrar halgiteiðir. Gud viti hvussu Malan sá út. Og allir hinir vinirnir, ið blivu eftir har heima.

Aftur vakti ein rødd í einum hátalara honum úr dreymin. Hesaferð á føroyskum: »Góðan dag og vælkominn til Føroya. Vit lenda á Glyvursnesi um 5 minuttir, ferðafólkið biðist um at festa sikkurheitsbeltið, vit vóna at øll hava havt...«

Útsýnið var gott. Undir teimum gleið Sandoyggjin framvið, grøn við svørtum skuggum í dølum og bergum. Bátar lógu á útróðri og havið var so blátt og slætt. Ein vælkend mynd. Einasta fremmandalikamið var ein trælsligur boripallur undir Litlu Dmum. Annars var alt við tað gamla. Í hvussu er her uppi frá. Nú sást flogvøllurin, ið lá frá nesinum og inn í Likkudalin. Eitt hotel stóð við sínum hvítu múrum og beyð vælkominn. Á einum skelti stóð Hotel Glyvursnes.

Bráðliga stóð maskinan still. Dunioð av jettmotor- unum varð tagnað og fólk reistust fyri at fara út í sól- skinið. Uttanfyri girðingarnar stóðu fólk og tóku imóti. Líka sum í gomlum døgum á bryggjuni við Skipafelagið stóðu tey og forvitnaðust eftir, hvør ið mundi fara at koma við hesaferð. Per bar eygað við mammuna í øllum flokkinum. Hon var ikki broytt nógv. Stóð har so myndug og álvarslig, sum hann mintist hana. Pápin stóð aftanfyri hana, undirbort- ligur og litlilátin sum altíð. Tey veittraðu og hann veittraði afturimóti. Hann var komin heim.

Bjarki Højgaard

hornið

TØKK

Eg vil við hesum takka øllum tykkum, sum valdu Fólkaflakkin til býráðsvalið í Havn. Eina serliga tækk til tykkara, sum settu krossin fyri meg persónliga, uttan at tit frammanundan vóru upprindg í telefonini ella høvdu fingið bræv um at gera so, og uttan at tit vóru leskað við turrum ella vátum, men valdu út frá tykkara meting og sannføring. Somuleiðis fari eg at takka tykkum fólkavaldu býráðs- limum, sum vístu mær tað álít at velja meg til býráðsformann hesar báðar seinastu seturnar. Tækk fyri gott samarbeiði.

Petur Christiansen

*Endiliga eydnað-
ist tað Peturi C.
at fáa innivist í
Dagblaðnum!!!*

Dagblaðið kann sigast at spara havnarborgar- unum fyri væl av peningi. Í staðin fyri at senda avlopsbløðini út á Ruskstöðina, senda teir tey út í hvørt hús í havn. Summi fáa fleiri enn eitt. Men eg vil ikki ráa nøkrum til at nýta tey til WC-pappir — tað kunna illar sjúk- ur standast av tí.

Hitt gitna sjálvstýris- landsstýri tók rættin frá føroyingum í Dan- mark at senda jóla- heilsur heim til vinir, kenningar og næstra- fólk! Eg meti, at tað nýggja, borgarliga landsstýrið fer at taka jólagleðina frá fólki!

Ja. Nú var Preben Si- monsen aftur upp á spæl.

Onkur heldur kanska, at Óli hevur skýrt nýggja blaðið hjá sær DP fyri at heiðra frá- farna kulturministar- an. Men so er ikki — blaðið eitur DB og er ein stytting av »Døl- gurin Breckman«.

Man Óli hava so lítið at gera fyri hasa stóru lønina, hann fær úr Hoyðølum, at hann noyðist at vera blað- stjóri á einum blaðið afturat fyri at fáa tíð- ina at ganga?

Sambært útvarpinum skal Stranda ítróttar- felag keypa ein trølara. Nú vóni eg bara, at dekkið er so stórt, at tað rúmar einum fót- bóltsvølli, sum stendur til tey internationalu mátni.

Óli í Áarstovu

Spari-landsstýrið kundi spart nógvur pengar, um teir brúktu somu manning á Smyrli sum á Magnusi Heinasyni. Um vit hava ráð at lata Smyrli liggja um vet- urin, so hava vit eisini ráð at lata Magnus Heinasson liggja um summarið!